

Inhoud

Voorwoord	7
I Eerste ziekenhuis Jaren zeventig en tachtig	13
1. 1977 - Sprong in het diepe	15
2. Een lege plek blijven en andere piketpalen	23
3. Positie kiezen als oliemannetje	31
4. Ja fusie, nee fusie – onder overheidsdruk	41
5. Morele rimpelingen	51
6. Regionalisatie: een kwestie van durven	56
7. 1984 – Seven year itch	61
II Tweede ziekenhuis jaren tachtig en negentig	71
8. Gefuseerd, maar dan? Eureka op de hei	73
9. Lauwe ontvangst van nieuwe ideeën	86
10. De ander als spiegel	93
11. Medische staf: nieuwbouw vóór vernieuwing	105
12. De ware organisatieadviseur	117
13. Landelijke nevenfuncties	128
14. Nieuwjaarsboodschap in triosonate	138
15. Met dank aan onafhankelijke kompanen	149
16. Van multidisciplinair naar intensivist	162
17. Ziekenhuispsychiatrie	171
18. Vanuit de holle boom	181

19. Dreamteams	191
20. 1997 - Goodbye succes	198
III Derde ziekenhuis vanaf de jaren negentig de 21e eeuw in	207
21. Veni, vidi, vici	209
22. Zand in de machine	215
23. Reddingsactie in de alpen	222
24. Huisartsenopstand	234
25. Burgerlijk ongehoorzaam topklinisch ziekenhuis	244
26. Over leiderschap in Gaudi's Barcelona	253
27. Ziekenhuisbreed kwaliteitsexamen	264
28. Met de raad van toezicht op de evenwichtsbalk	270
29. Even dotteren en weer door	278
30. Weloverwogen impulsief vertrek	284
31. 2006 - 'New York, New York!' (1977)	293
Epidialoog	306
Appendix	315

*Als achtergrond bij respectievelijk deel I, II en III overzichten van het ziekenhuisland-
schap in de betreffende periode.*

Hij vertelde hoe hij twintig jaar geleden van de ene op de andere dag ziekenhuisbaasje was geworden, met nul ervaring. Dat hij was binnengekomen met het naïeve idee dat dokters en verpleegkundigen het samen goed geregeld hadden voor hun patiënten. Dat hij zich vooral had ingezet voor de regionalisatie van de zorg en het voortbestaan van het Lukas Gasthuis. Dat hij door schade en schande had geleerd dat samenwerking tussen zorgverleners niet vanzelfsprekend was. Pas in het Aletta Jacobs, toen hij daar opnieuw moest beginnen, had hij zich dat ten volle gerealiseerd.

Ineens op dreef vertelde hij toch over z'n pionierswerk, samen met een klein team uit de lucht gevallen creatievelingen, in het Aletta Jacobs. Over een wezenlijk andere organisatie van de patiëntenzorg. Geen centraal geleide zorgorganisatie, maar horizontaal teamwork. Rond de patiënt. Over de twintig ZorgTeams en de trojka's waar hij zo trots op was.

"Toch een goeie vraag van jou," zei Dave. "Waar het mij dus om gaat is dat huisarts, specialist, verpleegkundige, techneut, noem maar op, rond de patiënt een team vormen. Onderling afgestemd, kritisch en met respect voor elkaars rol. En onder regie van de patiënt, als het ware.

"Misschien is dat een statement dat je kunt gebruiken in je stukje voor de ziekenhuiskrant: de rol van de medisch specialist als solist is uitgespeeld! - ik heb gezegd," lachte Dave plechtstatig.

"Nou zeg, benieuwd wat jij gaat vinden van de manier waarop onze organisatie nog maar enkele maanden geleden is gedecentraliseerd," zei Abel, "maar waarom ben je eigenlijk gestopt in het Aletta Jacobs?"

"Ach, dertien jaar in hetzelfde ziekenhuis is wel lang," zei Dave die besloot de privékaart niet te spelen. "Ik wilde weer opnieuw beginnen. In het Lukas Gasthuis in de Noordelijke Geestlanden was ik een trotse mister regionalisatie geworden. In het Aletta Jacobs werkte dat niet meer. Daar werd ik mister ZorgTeam en duaal management - door specialisten en managers samen. Met nationale bekendheid mag ik wel zeggen. Ik zat in de landelijke commissie die dit thema verder heeft uitgewerkt. Ik had in Nederland en Vlaanderen m'n reorganisatieverhaal nog jaren kunnen afspelen - op naar platina! Vorige week nog was ik in Genk. Voor al die geïnteresseerde Vlaamse gezichten kreeg ik gewoon een hekel aan die Hollander met zijn kloppende verhaal. Hoe zouden al die cabaretiers of andere performers dat doen, eindeloos herhalen?"

"Nou?" vroeg Abel.

"Okay, door een veel beter verhaal te houden waarschijnlijk," lachte Dave. "Ik wil maar zeggen dat ik me van die opgebouwde status wilde ontdoen. En daar ben ik nu dus mee begonnen. Afgelopen zondag, in de duinen identificeerde ik